

ÖSSZHANG

A Rákoscshabai Református Egyházközség lapja

Háború idején

Isten! Mi erős oltalmunk!
Egyetlen egy bizodalunk!
Miként kezdjük el panaszunkat?
Mert szorongat a félelem,
Fenyeget a veszedelem;
Jól látod félelmes sorsunkat:
Rémít pusztító háború,
Mely miatt lelkünk szomorú.

Szegény nemzetünk megszorult,
Szép napja homályba borult,
Tört hány az ellenség utunkra;
A vérmező kijegyzetett,
A fegyver elkészítettett,
Pusztulást kell várnunk magunkra;
Kedvezz, Uram! És könyörülj,
Veszedelmünkben könyörülj!

Uram! A fegyver zörgése
S a romboló tűz dörgése,
Adjad, hogy minket is tanítson
Utjaink vizsgálására,
Szívünk megjobbítására;
És szent félelmedre buzdítson,
Hogy te veled igazságban
Járván: éljünk bátorságban!

Óh, békesség Fejedelme!
Lelkünknek Atyja s mindene!
Tekints reánk, adj békességet!
Oszlasd el félelmeinket!
Küldd haza ellenséginket!
Így megnyervén a csendességet:
Majd dicsérettel áldozunk,
Elődbe hála'dást hozunk!

1922-es Énekeskönyv, 242. dicséret
(énekelhető: 84. zsoltár dallamára)

Add szíved, Jézusodnak át

Add csak korán szíved, elméd Jézus kezébe át!
Lásd, sokan sírnak, és mondják:
Elmúlt az ifjúság.
Száll az idő, mint röpke gyors madár,
Jézust bocsásd be hát!
Légy az övé, és vár az öröklét,
Ha Jézus már tiéd.

Vágyol-e boldogság után? Csak Jézusnál találsz.
Szíved csak nála lesz vidám,
Ha mindig vele jársz.
Száll az idő, mint röpke gyors madár,
Jézust bocsásd be hát!
Légy az övé, és vár az öröklét,
Ha Jézus már tiéd.

Nincs már erőd, mit adj talán, Elvette bűn, világ?
Új szívet kapsz a Golgotán,
Tiszta fehér ruhát.
Száll az idő, mint röpke gyors madár,
Jézust bocsásd be hát!
Légy az övé, és vár az öröklét,
Ha Jézus már tiéd.

Ábrándokért ne add el hát ifjú erőd, időd!
Jézusod elmegy, nem vár rád,
Még ma bocsásd be őt!
Száll az idő, mint röpke gyors madár,
Jézust bocsásd be hát!
Légy az övé, és vár az öröklét,
Ha Jézus már tiéd.

Imádság

Istenem! - Nem könnyű elfogadnunk, hogy semmi sem jár magától értetődően. Sem a jólét, sem a biztonságérzet, sem az egészség, sem a családom, sem az otthonom, sem a munkahelyem. Igen, tudom nincs semmink, amit ne úgy kaptunk volna Tőled. Még az életünkért sem tettünk semmit, egyszer csak megfogantunk, nem választva sem korszakot, sem országot, sem családot.

Drága Urunk! olyan jó hinni abban, hogy mindezek ellenére tudhatjuk, hogy nem a véletlen a végső oka létezésünknek, hanem a Te bölcs teremtő szándékod, hogy most ott élhetek, ahol ezeket a sorokat most épp olvasom. Szeretnék most mindent megköszönni Neked! Ajándékként tekintek mindenre, amim van, és szükségeimre pedig lehetőségként nézek, hogy közben mélyülhessen a bizalmam Benned, és erősödjön a kapcsolatom Veled. Azt próbálom most elképzelni, hogy Te minden ajándékodat, áldásodat egy óriási raktárban, egy láthatatlan birodalomban tárolod. pl. olyan dolgokat, mint békesség, útmutatás, megbocsátás, rend, hit, jóság, áldás, irgalom stb. Igen, tudom ebbe a szent birodalomba csak imádság révén léphetünk be, és Te látva a mi kis hitünket újra, és újra adsz nekünk ebből az áldott raktárból pont annyit amennyire szükségünk van. Engedd meg Jó Urunk, hogy a Te szent ajtód előtt ma is megállhassak, és újra és újra feltöltekezhessek, Belőled, hogy enyém lehessen a mai nap kegyelme. Ámen!

Mészáros Kati

Urunk Jézus, köszönjük Neked, hogy ha környezetünk és lelkiismeretünk vádol is, Te nem ítélsz el bennünket. Tapintatosan elfordulsz, hogy ne legyen oly égető a szégyenünk, de amikor már mindenki elment, és csak kettesben vagyunk Veled, ránk tekintesz és szólítasz: „**Menj, és többé már ne vétkezzél!**”

Te nem csupán elnézed a bűnt, hanem valóban elveszed és megsemmisíted azt; nem csupán új esélyt, de új életet adsz; és nem csupán feloldozol, hanem húsvéti győzedelmed által képessé is teszel a bűn feletti győzelemre. Kérünk, újítsd meg bennünk a kegyelmi életet, hogy az örök életre szökellő vízforrás, a Szentlélek általunk is kiáradhasson környezetünkre, és a pusztában vizet, a sivatagban folyókat fakasztva táplálja bennünk és körülöttünk az új romolhatatlan, krisztusi életet. Ámen.

Barsi Balázs – szerzetes testvér

Jól vigyázz kicsi száj mit beszélsz!

Megható személyes tapasztalataim vannak arról, hogy életem egy-egy nehéz helyzetében egy-egy szívből jövő igaz mondat, néha csupán néhány szó, hogy meg tudott vigasztalni, bátorítani, életkedvvel felruházni, vagy meginteni, és az életemet újra jó irányba terelni.

Szavak, melyek életet lehelnek belénk, erőt adhatnak, és építő, termő erővel bírnak vagy épp az ellenkezője, amikor a szavaink ereje lelket roncsoló, pusztító is tud lenni. Az egész Biblia Isten szava, és tudjuk, hogy Jézusnak is fontosak voltak a szavak. Ezt több Bibliai történet is alátámasztja, hogy szavai teremtő, gyógyító, feltámasztó erővel rendelkeznek. Pl.: amikor lecsendesítette a vihart, vagy szólt a fügefának és az kiszáradt, vagy szólt a halotthoz és az feltámadt, vagy amikor vakot, beteget, meggyógyította, a nagy halfogás, kenyérszaporítás története is, de ami a legnagyobb horderejű volt, amikor szavával megeremtette a földet.

Talán nem is gondoljuk, hogy mi is teremthetünk vagy rombolhatunk a beszédünkkel.

Szavainknak súlya van szoktuk mondani, de mekkora is? Nézzük meg a teljesség igénye nélkül a felsorolásokból, hogyha sóval fűszerezett a beszédünk, akkor milyen sokféle lehet. Pl.: *jó irányba befolyásolhatok veled, jóízűen poénkodhatok veled, békét teremthetek veled, feszültséget oldhatok veled, okíthatok, vagy lecsendesíthetek, igazat beszélhetek, kedveskedhetek, szerethetek, imádkozhatok, kérhetek, áldhatok, hálát adhatok, de lehet a beszédem megnyerő, vonzó, szívderítő, bátorító, ugyanakkor nem édeskés, ezért sóval fűszerezett, vagyis ízes, érdekes, hasznos és tartalmas.* Tehát az a szándék van mögötte, hogy használni akarok veled. Jót akarok tenni a másoknak. Gazdagabbá akarom tenni, vagyis megtisztelnem azzal, hogy építő mondatokat mondok neked. Tehát a megoldás nem az, hogy igyekszünk - legalább is olykor - választékosan, kedvesen, ízesen beszélni. Ez csak plasztika. Egyetlen megoldás van: a belsőnek az újjáteremtése. A lelki újjászületés, pedig amiről Jézus beszél, ahhoz segítségképpen felkínálta nekünk az egész

Bibliát, hogy szavanként ízlelgessük, és értelmezzük igéit pl. azt, hogy **„a ti beszédetek sóval fűszerezett legyen.”** Én most kifejezetten a napi beszédünkre, szavaink járására, milyenségére, kiadására, annak bőségére fókuszáltam, de előtte nézzük meg, hogy milyen az, amikor nem sóval fűszerezett a beszédünk.

Gerjeszthetitek haragot a szavaimmal, veszekedhetitek, átkozódhatok, követelhetitek, megszegényíthetitek, kiabálhatok, félrebeszélhetitek, hencegthetitek, hazudhatok, vádolhatok, elhallgathatok, ingerelhetitek veled, csúszthatatok, félelmet kelthetitek veled, dicsekedhetitek, bíraskodhatok, pletykálhatok, rágalmazhatok, ölhetitek, sértegethetitek, vagyis szóbeli bántalmazást is elkövethetitek veled. Beszédünk azonban nem csak csipős, maró, hanem oly sokszor mézes-mázos, édes, szirupos. És olykor semmitmondó, üres fecsegés. Arra pedig végképp nem gondolunk, hogy nemcsak másokra veszélyesek a szavaink, hanem irányítottan magunkat is megölhetjük, megbetegíthetjük veled. **Ez a cikk most annak a fontosságára fókuszál, és arra próbálja ráirányítani a figyelmünket, hogy mint minden másban, ebben is könnyű útesni a ló túloldalára.** Mire is gondolok? Sokszor önkéntelenül olyanokat mondunk, amit felnőtt létünkre át se gondolunk, egyszerűen csak kiszalad a számon. Nagyon megdöbbentő, hogy milyen önpusztító, lelket, testet roncsoló mondatokat hallottam a környezetemben. Ezekből hoztam egy csokorra valót a teljesség igénye nélkül:

„Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi.” Péld 18,21

- Milyen szerencsétlen vagyok!
- Mindjárt megüt a guta!
- Nekem soha, semmi nem sikerül!
- Jaj, mindjárt szívbajt kapok!
- Nekem állandóan fáj a fejem!
- Nem igaz, hogy velem mindig csak rossz dolgok történnek!
- Nekem nincs ki a négy kerekem!
- Nekem már úgy is mindegy!
- Öreg vagyok, ki törődik velem egyáltalán?
- Bárcsak halott lennék!
- Vigyen el a halál!
- Mindjárt megőrülök!
- Menj a pokolba!
- Rohadjak meg, ha ez nem igaz!
- Imádok enni - nekem a gyomrom az istenem!
- Olyan süket vagyok!
- Annyi ideget ettem már az életemben, hogy nekem már annyi...
- Te pont olyan vagy, mint apád!
- Mindjárt felrobbanok!
- Mikor lesz már végre nyugalmam??
- Soha! - Semmi! Nem! - lesz belőlem!
- Hát, én semmire se vagyok jól!
- Olyan ideges vagyok, hogy mindjárt agyvérzést kapok!
- Vakuljak meg, ha ez nem igaz!
- Olyan rossz ez a gyerek, mint az ördögfióka!
- Ez a gyerek olyan eleven, mint egy átokfajzat, ez egy mihaszna!
- Egyszer rákot kapok attól a sok mindentől, ami van...
- Eldurran az agyam...
- Az élet rettenetes!
- Elegem van mindenből!
- Igen! - az emberek borzasztóak!
- Te vagy az Isten! /mondják egy sztárra, focira, vagy valakire/
- és a bónusz a mindenhol elhangzó trágárságok gazdag tárháza...

„Halljátok és értsétek meg! Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemeleg a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná.” Máté 15, 10
vagy

„Aki vigyáz a szájára, megtartja életét, aki feltátja a száját, arra romlás vár.” Péld 13,3

A fő sláger szójarást hagytam a legvégére, amit úton útfélen használunk, és észrevétlenül kimondunk akár egy nap többször is.

- **„Olyan, hülye vagyok, hogy az nem igaz!”**

Lehet, hogy te nem használod ezeket a kijelentéseket, de attól lehet, hogy ismerősek számodra, hogy innen-onnan DE!- belemászott a füledbe.” Bárki is használja ezeket körülötted, jusson eszedbe egy ima érte!

A kimondott szavainkkal egy külön világot alkothatunk önmagunk számára. Higgyük el, hogy a szavaknak olyan hatalmuk van, melyek életet, vagy halált jelenthetnek egy-egy élethelyzetben. Tudjuk, hogy az ördög, akinek hazug, csaló a neve be tud bújni még a gondolatainkba, szavainkba is, és úgy csavarja élethelyzeteinket, hogy kikövetelje magának az elmét is romboló szófordulatokat, káromkodásokat, vagyis szó szerint kihozza belőlünk az ördögöt. Sajnos évek telnek el, és mi észrevétlenül hajtogatjuk, elvetjük ezeket a nyelvünkhöz ragadt szó magocskákat, és konkrétan magunkévá tesszük, mint az ételt, megrágjuk, megesszük. Ott van bennünk! Mivel évekig meggondolatlan, mérgező szavakat ettünk, így szép lassan alattomosan megmérgezzük magunkat. Majd bekövetkezik az aratás, egyik napról a másikra testi-lelki bajok széles skálája kopogtathat be a testünk, elménk ajtaján! Ekkor talán nem is értjük, hogy mi történik velünk? **Gondoljuk végig, Mennyei Atyánk akarná, hogy a fenti beszennyezett, évek óta berögzült szójarásokkal folyamatosan bántuk, szidjuk, magunkat? Mindannyian tudjuk, hogy nem!** Egy biztos a tegnap kimondott szavaink teszik, olyanná az életünket amilyennek ma megélem, ezért is fontos megértenünk, hogy Isten igéje nem mende-monda, hanem helyreigazító szeretettel ezt üzeni nekünk:

„Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokron, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a

szükségeses építésére, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.” Efézus 4, 29

Az a belső műhely ahol megszületnek a gondolataink, érzések, elhatározások, és a döntések az a saját szívünk. Innen indul útjára a beszédünk, és csak az tud felszínre jönni, ami a szívünkben lakik. Könyörüljön meg az Isten rajtunk, hogy ne engedjünk be idegen, máshonnan átvett, csábítónak tűnő, negatív, felkiáltásokat, elferdített kérdéseket, amik elrabolhatják szívünk bölcsességét, amelyek mérgezőek rám és másokra nézve, amelyek nem építenek, hanem roncsolják az elmémet, a lelkemet, és a környezetemet. Mondjuk el

Istenünknek azt, hogy segítsen a szavaink tartalmát is megszűrni, és mutassa meg azokat, akikért imádkoznom kell, mert esetleg gyakran használják a fenti szófordulatokat.

**Úr Jézus kérünk Téged, hogy őrizd meg minket attól, hogy saját szavaink törbe csaljanak minket.
Ámen!**

Ez a cikk a Női Bibliaórán is elhangzott, ahol a „Megkötöm lovamat” dallamára énekeltük el az alábbi énekes imádságot. Énekeld el te is!

Mészáros Kati

Élet és halál van
nyelv hatalmában!
Válasszad ki azt most
amelyik megáldhat.

Sóval fűszerezem,
ékesen beszéljek,
minden embertársam
örüljön ma nékem.

Szavamra vigyázzak,
ne legyen az bántó,
békét teremthessek
igazat, és áldót.

Tied vagyok Atyám,
a Te szemed fénye,
Igazgasd meg szavam
reggel, este, délben.

Veterán ifis kirándulás

Sokan vágytunk már arra, hogy kimozduljunk a természetbe és persze arra is, hogy kapcsolódjunk egymáshoz. Ahogyan van egy részünk, mely Isten után vágyódik, úgy van egy olyan részünk is, mely vágyik az emberi kapcsolatokra. Miközben megéltük az elmúlt hónapokban a távolságtartást, az óvatosságot, a szeparálódást, közben ott a lelkünkben egyre erősödött az a kis részünk, mely arra vágyott, hogy találkozzunk, nyissunk, kapcsolódjunk többben egymáshoz. Kis családunk is így volt ezzel, amikor a március 15-ei hosszú hétvége egyik napjára terveztünk kirándulást. Menjünk többben kirándulni, hátha lesznek, akik velünk tartanak. Hétfőre meghívtunk sok régi ifis társat, barátot, családokat.

Eljött a kirándulás napja, a Rákoscsabai vasútállomáson két család csatlakozott hozzánk. Hamar kiderült, hogy két nagy lány már ismeri egymást, a Betlehem óvodában egy csoportba jártak, csak azóta másik iskolába mentek tovább. Máriabesnyő Kegyetemplomnál csatlakozott még három család. Jöttek barátok, nagymamák, iskolatársak, volt köztünk egyedülálló, volt családos, volt kutyás. Rövid bemutatás, útvonal ismertetés után szép erdei úton értünk el a Pap Miska forráshoz, ahol padok, asztalok köré letelepedtünk, ebédeltünk,

beszélgettünk, 'hegyet' másztunk (ezt főleg a gyerekek). Pihenés után, gyönyörű napsütésben, a Babati tavak mentén értünk el az Istállóskastélyig, ahol plédekre heveredtünk és élveztük a testvéri szeretet áldásait. Visszafelé ugyanezen az úton mentünk. Nagyon jó volt tapasztalni a sok beszélgetést, életünk megosztását egymással, a kapcsolódást egymáshoz. Áldás volt látni a sok gyermeket, ahogyan örülnek egymás társaságának, és élvezik az Isten alkotta természet kihívásait. A gyerekek fedezték fel az utat, figyelték a jelzéseket, futkároztak, dombot másztak, alkottak, bátorították, segítettek egymást, önfeledten játszottak. Itt nem hiányzott sem nekik, sem a felnőtteknek a mobiltelefon, vagy a számítógép. Éreztük, hogy jó újra közösségben lenni.

Napunk mottója a testvéri szeretet áldása.

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.” Zsoltárok 133

Hálát adunk ezért Urunk!

Jávorné Molnár Katalin

Füle Lajos:

FELTÁMADOTT!

Húsvéti reggel
tavaszi kedvvel
zeng a berekben:
Feltámadott!

Dongói dongják,
méhei zsongják,
kórusban mondják:
Feltámadott!

Égi madárcák
dalolva szántják
az új barázdát:
Feltámadott!

Egei kéklik,
szelei végig –
zúgják az erdön:
Feltámadott!

Lepkái írják,
bimbói nyílják,
fűből virítják:
Feltámadott!

Tavasz van íme,
hatalmas ige
zuhog a szívre;
Feltámadott!

A Szabad böjt

„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom nektek; megkapták jutalmukat. Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megjutalmaz téged. Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok betörnek, és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. Mert ahol a te kincséd van, ott lesz a te szíved is.” Máté 6,16-21

„Enni vagy nem enni” – ez itt a kérdés. Sokak számára, ha böjti időszakról van szó. Keresztyén egyháztörténeti hagyomány szerint Jézus 40 napig tartó böjtölésére emlékezünk. Ezt az időszakot hívják nagyböjtnek. Kutatások szerint Jézus – a Jerikó felett húzódó barlangrendszerben végezte, s onnan kijöve kísértette meg a Sátán. Bizonyos felekezetek ma is igen szigorú előírások szerint tartják a böjti időszakot.

320-as években, Nagy Konstantin hatalomra jutása után, sok pogány és hitetlen embert integráltak az egyházba, s míg addig a keresztyéneket üldözték, ebben az időszakban azokat, akik nem voltak egyháztagok. Ezekben az időkben nagyon komolyan vették, hogy nem ettek húst, de még tojást sem a böjti időszak alatt, legfeljebb tejterméket fogyasztottak. Azokat, akiket rajtakaptak valamilyen bűn elkövetésén, oda mehettek a templom elé és elmondhatták mindenki előtt, milyen bünt követtek el, s az, akit nem végeztek ki, vagyis életben maradt a letöltött büntetés után nyilvános bűnvallást tehetett, böjtölés után visszatérhetett a templomi közösségbe. Voltak olyan kolostorok is, ahol 40 napon át csak kenyéret és vizet kaptak az ott élők.

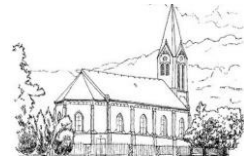
Aztán ahogy fellazultak az egyházi dogmák betartásai, ahogy egyre több élő hit nélküli ember került a gyülekezetekbe, úgy fordultak el a szigorú böjti szabályoktól is. Egyházi vezetők hirdették, hogy amit ott látnak (marha és disznóhús), az hal s így

történhetett ezen ételek fogyasztása a nagyböjt alatt is. Nem gondolták végig, hogy ezzel nemcsak magukat, de Istent is becsapták, de ez egy bizonyos idő elteltével már nem számított...

Szokássá vált az év 300 napján sokak számára, hogy minden erkölcselen cselekedet szabad volt, aztán jött a szigorú böjti időszak, amikor bűnbánatot gyakoroltak – szívből, vagy színből. S, ha lehetett, ugyanott folytatták tovább azt, amit addig csináltak...

Azt biztosan megfigyelték a kedves testvérek is, hogy amit folyamatosan vagy gyakran teszünk, az megszokottá válik. A megszokás pedig unalmassá teheti még a böjtöt vagy akár bármilyen más ünnepet vagy eseményt is! Így lesz a karácsony sokak számára „kötelességszerű”, a húsvét csupán jelentős családi összejövetel, ahol ráadásul pogány termékenységi szimbólumok tömkelegével (nyúl, tojás, csibe...) találkozhatunk. Ezek a „jelképek” beszivárogtak az egyházba is – gondolták, ha beemelik az ünnepbe, nagyobb tömegeket tudnak beépíteni, megnyerni, s mivel ez meg is történt, sok felekezetben ez a belső bomlás hígítja fel a közösséget...

Az Isten törvényét szeretők és azt cselekedni akarók számára azonban ma is központi kérdés: **milyen a biblikus böjt?** A Szentírásban olvashatunk erről: *„Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a jogtalanul fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel,*

vidd be házadba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred előtt! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted. Ha segítségül hívod az ÚRat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul, ha falatodat megosztod az éhezővel, és jól tartod a nincstelent, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. Az ÚR vezet majd szüntelen; kopár földön is jól tart téged, és csontjaidat megerősíti. Olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. Fölépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá. Ha nem járkálsz a nyugalom napján, kedvteléseid után az én szent napomon, ha a nyugalom napját gyönyörűségnek hívod, az ÚR szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod munkáidat, nem keresed kedvteléseidet, és nem tárgyalasz ügyeidről, akkor gyönyörködni fogsz az ÚRban, én pedig a föld magaslatain foglak hordozni, és táplálalak ősödnék, Jákóbnak örökségében. – Az ÚR maga mondja ezt.” Ézsaiás 58.6-13

és

„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megjutalmaz téged.” Máté 6,16-18

Tehát a Szentírás szerint a helyes böjt a következő: megérint bennünket valami a körülöttünk lévő közegből, valami amivel küszködünk, aminél kérdéssé válik: tehetjük-e vagy sem? S azt választjuk, amellel döntünk, ami Isten szerint helyes.

Dániel, egy idegen kultúrában, fogságban sem adta fel azt, amire szülei és a gyülekezeti

közössége tanította., a pogány ételekkel sem fertőztette meg magát: böjtölt, imádkozott. Hatott rá az ottani világ, de imádsággá vált, amit látott, és szívében Isten törvénye volt a legfontosabb, ahhoz tartotta magát.

Dávid is sokat böjtölt és imádkozott, de olvashattuk Pál és Barnabás kiválasztása előtt is, hogy a gyülekezet böjtölt és imádkozott.

Máté 17-ben a holdkóros gyógyításakor a tanítványok nem tudják meggyógyítani a fiút, mert böjt és ima helyett a farizeusokkal folytatnak teológiai vitát, azzal foglalkozva: kinek van igaza...

Ám van valaki, egy idős asszony, aki férje halála után az életét imádsággal és böjtöléssel éli, hogy megláthassa a Messiást. S Isten kegyelméből ez meg is történik Annával. (Megjegyzendő: egyik említett személyről sem olvassuk azt, hogy mindezt megszokásból tette volna vagy hogy unta)

Húsvét előtt Jézus megengedi, hogy tanítványai belenézzenek egy mélységbe. Mikor őt elfogják, mikor másképp cselekszik majd, mint várják tőle: vajon akkor is követni fogják? Mi már ismerjük a reakciójukat. A tanítványok elfutnak mind, kivétel nélkül. Jézus, ezzel arra világít rá, hogy a szívük indulata más, mint amit gondoltak, s ezzel bizony nekünk is szembe kell néznünk! (Péter tagad, Júdas áruló, János szalad)

Akkoriban a páska ünnep lehetőség volt az elcsendesedésre. A böjt szintén elcsendesedés, de jelenti azt is, hogy valamit félretesznek, hogy az Isten dolgaival tudjak foglalkozni. A böjt értelme: közelebb kerülni Jézushoz!

Van olyan is, hogy nem mi készítjük magunknak a böjtöt, hanem olyan élethelyzetbe kerülünk, hogy nem azt csináljuk, amit akarunk (pl. betegségben). Vagy valamit Isten megvon egy időre, s mi sokszor nem értjük, miért történik ez velünk?

Ő szabadulást ad, de később, mert azt akarja, hogy akkor Ő legyen a középpont!

A böjt tehát: lelki összpontosítás, koncentráció, ahogy az úrvacsora is az.

Aki megtartóztatja magát attól, ami betölti az életét, az jobban megérti Isten akaratát. Szó, telefon, tv, net, szex, csoki... böjt. Embertelenül nehéz sokszor a lemondás! Hatványozott felfelé nézés, lemondással – odaszánást keresve. Alkalmasabbá teszi az embert az engedelmessegre is, mert minél jobban keresem Isten akaratát, annál jobban fogom tudni teljesíteni. Ez a keresztyén szabadság. Jelentése: valamitől szabadabb lenni, ami fékez, visszahúz, kötöz és valamire szabadabb lenni (ez az elhívás alapja). pl. szeretni valakit, aki nem érdemi meg, s mindezt örömmel tenni. Szabad vagyok rá, hogy ne tegyek olyat, amit tehetnék ugyan, de Isten szerint nem helyes. Szabad vagyok arra, hogy világossá tegyem, milyen az Isten szeretete. (pl. ha igazam van, nem félőni, kioktatni a másikat...)

Ám mindehhez Isten ereje kell! Ha az a gyökere mindennek, hogy megértsem azt, amit Isten akar, akkor az odaszánt idő, az adakozás, a templomba járás nem lesz sem kényszer, sem pedig hiábavaló! Önmagunk legyőzése, a legnagyobb szabadság! Élni vagy nem élni valamivel: ez is szabadság. Elvenni, megragadni, elengedni, nem visszaütni, megmondani az igazságot, ha kell. (A legtöbb szabadságharc elbukásának oka az volt, hogy nem az Isten szeretetéből

fakadó gondolkodás motiválta – pusztán az, hogy lerázzák az ellenség igáját vagy egy idegen hatalmat, s ez persze emberileg érthető is...)

Hitből fakadóan azonban azok akkor is győztesek, amikor egyébként veszítettek bizonyos kérdésekben vagy nem úgy sikerült a dolog, ahogyan tervezték volna. Ahol az ÚR lelke ott a szabadság! Ezért része a böjt a keresztyén életvitelnek. A Bibliában ezért nincs meghatározott ideje a böjti időszaknak (ettől – eddig). A régi szokásokat Jézus nem erősítette meg, de nem is tiltotta. Önmagával mutatta meg mi az Atya szerinti böjt, amit aztán a Golgotán tett világossá, otthagya a mennyei dicsőséget és elvégezve a bűnadósságot, miattunk, értünk, helyettünk. Ha valaki ezt elfogadja, megérti, mi a böjt. Lemondás. A lemondás pedig eredmény, mely sokszor fájdalommal, gyötrellemmel, fáradtsággal járhat (pl. versenysport, színészet...). Erős és cseles a Kísértő csábítása, hogy az ember kilépjen Isten rendjéből. Ez a harc, de nem egyedül küzdünk.

A böjt: Isten rendje, akkor és arra, amire kell. (pl. test, talentumok, időbeosztás, tartózkodás...) Az önmegtartóztatás pedig hasznos a magunk és mások számára is. („gát”) Lehet jobban élni, belőle élni, másként élni – és így lesz *a böjt a korlátlan lehetőségek sora (eszköze)* egy életen keresztül. Ámen.

Szilasi Szilvia

Hétköznapi Csoda

Pár hónapja történt az eset. Neveket nem említenék, mert nem az a fontos, hanem a történet hozadéka.

Történt, hogy egy borongós téli délelőttön megcsörrent a telefonom. Kétségbeesetten telefonált egy ismerősöm, hogy tönkrement a konyhai vízmelegítő bojlere, tudok-e segíteni? A használt is jó lenne, és megnevezett egy kis üzletet, ahol régen foglalkoztak használt, de felújított készülékekkel. De az üzlet, sajnos már évekkkel ezelőtt bezárt. Tehát ez nem járható út. Ültem a számítógép előtt és gondolkodtam, hogyan is lehetne találni gyorsan egyet. Találomra a keresőbe beütöttem a „használt hajdú bojler szót”. Nem tudom, melyik oldalra varázsolt a gép - hisz nem vagyok egy nagy számítógépes, de a hirdetések között ott volt a jövőző vízmelegítőnk és az ára is elfogadható volt. Gyors telefonálás, kölcsönös bemutatkozás - és itt kezdődik a csoda. Elmondtam, hogy segíteni szeretnék egy idős hölgynek, aki velem együtt a Rákoscsabai Református Gyülekezet tagja, és egy bojlerre lenne szüksége. Nem tudom, hogy miért is hivatkoztam református mivoltunkra, de úgy jöttek automatikusan a szavak. Kis csönd következett, majd az úriember elmondta, hogy ő evangélikus hiten van és 30 évig volt a gyülekezetében presbiter és a fia evangélikus lelkész. Mellékesen megjegyezte, hogy szinte abban a pillanatban került fel a hirdetése, majd folytatta, ha elkezd egy ígét és be tudom fejezni, ingyen felajánlja a bojler. Ez egy hálaadó ének volt: „*adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.*” (Zsolt 136). Az Úr megsegített és pontos volt a válaszom... Megvan a vízmelegítő. Délután érte mentünk. Jó érzés volt találkozni egy ismeretlen testvérrel, akiben ott lakik

Krisztus szeretete. Boldogan mutatta - és adott hálát az Úrnak - a műhelyért, ahol időről időre, idős kora ellenére is mindennap tevékenykedik.

Mivel 26 éves koromban egy vonatbaleset után elvesztettem a bal kezem és bal lábam – mindenkinek szembetűnik a kezem hiánya. Nem volt ez másképpen most sem. Röviden elmondtam a történetemet, majd elbúcsúztunk.

Másnap reggel felhívott az idős úr és elmondta, hogy nagyon szégyelli magát, hogy ő pénzért árulja a készülékeit, én meg fél kézzel és lábbal, ingyen, önzetlenül segíték. Felajánlotta, ha valamire szükségünk van, nagyon szívesen segít. Úgy adódott, hogy élnünk is kellett a felajánlott lehetőséggel, mert rövid volt a bojler zsinórja, de kaptunk tőle egy hosszabbat. Beszereltük és a vízmelegítő működik. A történetnek vége. De mi is a csoda ebben a történetben? Vegyük sorba az eseményeket.

- 1, elromlik egy vízmelegítő
- 2, elhangzik egy segítségkérés
- 3, megtörténik az internetes keresés
- 4, egy perccel azelőtt felrakott hirdetés
- 5, a hirdető és kereső virtuális találkozója, majd egy testvéri közösség létrejötte, a krisztusi szeretet által.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete. Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete.” Zsolt 136.

Nagy Pál László

Elég

„A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak, A szeretet tehát a törvény betöltése.” Róma 13.10

Hogyan tudom leírni azt a jót, amikor a reggeli órákban ablakomat kinyitva a kinti sötétségből madarak éneke hallatszik be a lakásba. A fűtés számlára gondolva becsuknám mihamarabb, de ezt a békességet marasztalnom kell. Egy aprónak tűnő ajándék, de beragyogja zaklatott, feladatoktól hemzsegő napomat.

Életemben nagyon sokáig, és még néha most is leginkább nagy dolgokban szerettem kifejezni mások felé a tiszteletemet. Talán meg van ennek is a helye. De azt, hogy nem kell a világ kincseit megszerezni a magam és szerettem részére, csak nagyon későn kezdtem el ismét felfedezni.

Nap, mint nap tanulom: „Leányanya fia ő, aki egy kis faluban született, aztán egy másik jelentéktelen faluban nevelkedett. Asztalosként dolgozott harminc éves koráig. Majd három évig hirdette Isten örömhírét. Nem írt könyvet. Nem töltött be tisztséget. Nem volt saját családja, se otthona. Nem járt egyetemre. Szülőfalujától pár száz kilométernél messzebb nem jutott életében. Csak harminchárom éves volt, amikor a közvélemény ellene fordult. Barátai elhagyták. Ellenségei kezére került. Két lator közt megfeszítették. Ruháira sorsot vetettek, könyörületből egy sírboltba helyezték holttestét.

Senki nem tudta úgy megváltoztatni a földiek sorsát, mint ez a páratlan, egyszerű, emberszeretettől vezérelt élet.”

És köszönöm, hogy bennem is elindulhatott a változás. Köszönöm, hogy a Szent Lelke által elégedett lehetek sokszor a kevéssel. Sokszor a legapróbbnak tűnő ajándékkal is. De másoknak azért a legértékesebbet adhassam. A szeretetet. Kérlek, segíts Jézus Krisztus. Ámen

Kele Károly

Kedves Testvérek és mindazok, akik még Krisztusban nem lettek Testvéreinkké! Próbálok adni a lehetőségeim szerint! Én egy otthonülő, otthonomhoz kötött testvér vagyok. A mennyei Atya kegyelméből megtértem.

Én egy kerekesszékekben ülök, mégis tudok segíteni nektek, például azzal, hogy imádkozok értetek! Olvasom, kutatom a Bibliát és imádkozok – ez tölti ki a napomat. Boldog vagyok az Úrral és szeretem Őt! Ha még nem tértetek meg, akkor ma még nem késő: „Térjete meg, mert elközelített az Isten országa!” Él az ÚR, aki előtt életem és ti is éljete elötte, bízzatok benne!

Szeretettel: László Emese

Urunk Jézus, köszönjük Neked, hogy részesítesz minket abból a dicsőségből, amely a Te osztályrészed az Atya jobbán. Add kegyelmedet, hogy amikor dicsőségre, a létben való megerősítésre vágyunk, ne elégedjünk meg az emberek dicséretével, hanem mindenekfelett azt az örök dicsőséget keressük, amely a dicsőség Urától és mindenek Alkotójától származik, s elsősorban nem tetteink, erőfeszítéseink jutalma, hanem Hozzád tartozásunk örökérvényű, végleges felragyogása. Ámen.

Barsi Balázs („Itt az alkalmas idő”; Szt Gellért kiadó, 2016)

Jézus a jó Pásztor

„Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.” 23. zsoltár

„Az ÚR az én pásztorom.” Ez egy hitvallás Istenről, ő a mi Vezérünk, Gondviselőnk.

A pásztor úgy vezeti a nyáját, hogy a javát szolgálja. A pásztor megvédi a nyáját a ragadozóktól, viszont a béres elfut és magára hagyja. A pásztor utána megy az eltévedt, elveszett bárányoknak, s mindent elkövet, hogy ne szűkölködjön, ne éhezzen a nyáj és hogy biztonságban legyen. Isten kezében van biztonságban az életünk, ami nem azt jelenti, hogy nem ér baj minket, vagy veszedelem, hanem azt, hogy Istenünk velünk van, s végeredményét tekintve semmi sem árthat nekünk. Még a halálból is, mely megsemmisít mindent, ki fog szabadítani az ÚR a feltámadáskor. A boldog feltámadás reménye lehet a miénk, ha Isten gyermekei, Jézus megváltottai a jó Pásztor szövetségársai vagyunk. Vajon mi örökéletünk felől bizonyosak vagyunk? Isten szövetséges társai lettünk Jézus által? Jézus a Pásztorunk? Ha igen, akkor biztosak lehetünk az ÚR életeteket megőrző és feltámasztó hatalmában!

Amikor ezt énekeljük és imádkozzuk: *„Az ÚR énnékem őriző pásztorom...”* – akkor ez hitvallás az Úrról, de egyúttal vallomás önmagunkról is! Vallomás arról, hogy kihez tartozunk, ki a mi Istenünk, s kik vagyunk mi. Isten az ÚR, a mi jó Pásztorunk, mi pedig nyájának tagjai vagyunk. Az Úrhoz tartozunk, Ő a mi Istenünk, Ő a mi Atyánk. Nincs más reménységünk, nincs más lehetőségünk, mint a mi Urunk követése és nem létezik számunkra más út, mint amelyen Jézus vezet és pásztorol minket.

Olyan pásztorunk van, aki maga a szeretet. Ezt olvassuk János apostol első levelében:

„Isten szeretet.” – nem múlt időben, hanem kijelentésként: Isten a szeretet.

A szeretet olyan különleges szó, mely nyelvtanilag főnév, de a hitélet, a Szentírás fényében egyúttal ige is. A nyelvtanban az ige: történést, cselekvést és létezést fejez ki. Igen ez a szeretet lényege. Ahol szeretet van, ott a szeretet cselekszik, tettekben mutatkozik meg. A szeretet létezik, amiképpen Isten is létezik öröktől fogva. És a szeretet történik is. Ahol szeretet van, ott jó dolgok történnek. Isten sem csupán a mennyei magasságban szeret, senki által nem ellenőrizhető módon, hanem mindenki tapasztalhatja! A teremtett világ, az ember létezése, a megváltás műve mind-mind hirdetik Isten szeretetét és nagyságos dolgait! Akarjuk megtapasztalni, átélni naponként Isten felénk irányuló szeretetét!

„A szeretet soha el nem múlik!” – ha ez nem így lenne, akkor az a sötétség és a gonoszság erőinek olyan diadala lenne, amelyet senki nem élne túl. A gonoszság újra és újra erőre kap, de minden háború felett végül győz a józan ész, az élet, s a szeretet. Minden szenvedés egyszer véget ér. A betegek, a haldoklók kínjai is véget érnek, az utolsó időben pedig a megpróbáltatások, a sötétség napjai is megrövidíttetnek – Jézus szava szerint a választottakért. Az Isten szeretete az, amely életet teremt és diadalt arat. Vajon a te szívedet legyőzte már?

A 23. zsoltár éppen erről az isteni diadalmas szeretetről tesz bizonyosságot. A szeretet abban nyilvánul meg, ahogyan Isten pásztorolja, vezeti, tereli, élteni, eteti, itatja és védelmezi a nyáját. A szeretet magának Istennek a jelenléte a világban. A gyermek, ha szeretetet

kap, abban Isten atyai szeretetét tapasztalja meg, s úgy kapaszkodik belé, hogy nincs kétsége afelől, hogy ez a szeretet örökké megmarad. Mi érett férfiak és nők is ezzel a gyermeki nyitottsággal, ráhagyatkozással bízhatunk mennyei Atyánkban.

„Az ÚR az én pásztorom.” Az ÚR olyan pásztor, aki életét adja a juhokért. Ezt olvassuk János evangéliuma 3,16 szerint: **„úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”** Isten, abban mutatta meg legszembetűnőbben a szeretetét, hogy életét adta értünk a Golgota keresztnél! Isten Bárányává lett a Pásztor, hogy bűneink büntetését elhordozza, hogy megajándékozhasson önmagával, a bűnbocsánattal, kegyelmével, szeretetének ezernyi jelével, s az étellel, az örökélettel!

Mert Jézus az én Pásztorom, ezért nem szűkölködöm! Lehet, nélkülözzük az egészséget, a testi épséget és erőt vagy eljöhét az ínség időszaka, akár egy háború miatt, vagy az aszály miatt a föld nem termi meg a termését, de akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van. Boldog ember az, aki az ÚR pásztorkodása alatt élhet. Krisztussal betelve az életet, az örökéletet nyerjük meg. Igen, e földi sátorházunkat a testünket levettjük. A test porrá lesz, de hisszük és valljuk lesz folytatás. Testvérek! Örüljünk és adjunk hálát, míg tart az életünk, míg életünk kiteljesedik, míg nem szűkölködünk! Töltsön be bennünket Krisztus békessége, mely minden értelmet meghalad és legyünk bizonyosak afelől, hogy bármi is ér bennünket Isten hord karjain!

A zsoltár következő verse így szól: **„Füves legelőn terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.”** – mit jelképez a füves legelő? A lelki kenyér, az Isten szavát, ígérését, akarátát. S mit jelképez a csendes víz? A Szentlelket, aki vigasztal, pártunkat fogja, aki az igaz ösvényen vezet! Mivel táplál? Az igével Pl. **„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak,**

enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.” **„A hegyek meginoghatnak, a halmok elsüllyedhetnek, de hozzád való hűségese szeretetem nem változik meg!”** **„Ne félj, csak higgy!”** Biztató szavával üdíti fel a lelkünket az ÚR. És sorolhatnánk tovább, hogy az ÚR hogyan táplálja, vezeti, s olykor fenýíti meg a lelkünket, hogy vezethessen az igaz ösvényen! Előfordul, hogy nem az öröm és békesség útján vezet, hanem át kell mennünk a halál, a pusztulás, a megpróbáltatások völgyén.

Így jutunk el a zsoltár következő vallomáshoz: **„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.”** Testvéreim, ilyen hatalmas ígérete van, a mi Urunknak, s hitvallásként mi is vallhatjuk: még, ha a halál árnyékában is járok még ott is velem van az ÚR! Ezt személyesen én is megvallhatom előttetek, hogy megtapasztaltam tavaly, mikor a mütő asztalon majdnem elvéreztem: igen a halálárnyékában is ott volt az ÚR, megóvott és új életlehetőséget adott a számomra. Rácsodálkozhatunk, s megtelhetünk reménységgel: az ÚR velünk lesz a legnagyobb szükségben és ínségben, velünk lesz, mikor a halál szele megcsap bennünket, vagy mikor háborúba, vagy valami nagy próbába kerülünk: bízhatunk, s megvallhatjuk: köszönöm, hogy nem hagytál magamra, köszönöm, hogy mint igaz barát, mint jó pásztor számíthatok rád. **„Szívööl köszönöm, Uram, az életet!”** Bármin is kell keresztül mennünk mondhatjuk merészen: **Istenem és Atyám lettél.** S ha elérkezik az utolsó óránk, utolsó szívdobbanásunk Ő ott lesz és magához veszi lelkünket. Nem a semmibe zuhanunk, hanem mennyei Atyánk karjába.

„Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.” Isten népe alázattal, de Istenben vetett

feltétlen bizalommal vallja: bizony az ÚR a mi segítségünk! Isten és népének ellenségei számtalanszor el akarták pusztítani a Krisztusban hívőket az egyház kétezre éves története során. Jöttek császárok, rendszerek, jött török, tatár, labanc, jöttek diktátorok, de Isten népe itt van, mert Isten őriz bennünket, mint szemefényét. Sokszor megjövendölték: még pár évtized, s az egyháznak annyi. De Isten kegyelme a porból is támaszt fiaikat és lányokat magának! Lehetne taglalni, hogy a régi rendszerben tanárok, értelmiségiek és más hívő emberek is titokban mentek templomba, hogy ne kerüljön veszélybe a munkájuk. Isten kegyelméből, ezen is túl vagyunk, mert Jézus a mi jó pásztorunk, aki átsegíti, még ha megfogyatkozva is az ő népét a halál árnyékának földjén, ellenségei szeme láttára.

Nekünk nem a másik ember az ellenségünk, nem is más népek az ellenségeink. Reformátoraink azt tanították, hogy az embernek négy fő ellensége van: bűneink, saját testünk és e világ bűnös kívánságai, s a Gonosz, a Sátán, az ősi kígyó, aki embergyűlölő volt kezdettől fogva. És a negyedik ellenségünk a halál. Mindezekkel szemben diadalt arathatunk Urunk erejével, bölcsességével. Ez maga a hit harca, hogy nem megadjuk magunkat a bűnnek, a kívánságnak, a gyűlöletnek, az istentelenségnek, hanem harcolunk ellene hitünk fegyvereivel. A hit páncéljával, az üdvösség sisakjával és az Isten ígéjének kardjával vértessük fel magunkat.

S végül zsoltárunk utolsó üzenete: **„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”** Ez is a hívő ember bizonyossága. Isten jósága és szeretete kíséri az életünket, ezt tapasztaljuk jólétben és szükségben, örömben és bánatban, életszületésénél és gyászban is. Az ÚR jósága és szeretete kísér. Ahogy öregsünk, kezdenek elfogyni körülöttünk a szeretteink:

előbb a nagyszülők, szülők, testvérek, barátok, s a végén elfogynak azok az emberek, akik kísérték az életünket. Egy valaki van, aki mindvégig ott van mellettünk: az ÚR! Vessük hát bizalmunkat az Úrba, emeljük fel tekintetünket az Úrhoz, s hívjuk segítségül szent nevét!

Pál apostol nyomán azt valljuk, hogy testünk a Szentlélek temploma. Ha ez így van, akkor ez azt jelenti, hogy egész életünket templomban éljük le, a testünkben, a Szentlélek templomában. A hívő ember nem értékeli le a testet, vigyáz rá, sőt arra törekszik, hogy amennyire lehet, ne szennyezze be bűnnel, hanem méltó legyen a Szentlélek hajlékának! Nagy kiváltság, ugyanakkor hallatlan felelősségünk is, hogy a testünk a Szentlélek temploma. Jézus az egyik példázatában azt taglalta, hogy az utolsó napon sokan mennek majd hozzá ilyeneket mondva: **„Uram nem a te nevedben prófétáltunk, nem a te nevedben íztünk ördögöket, nem a te nevedben tettünk sok csodát?”** S akkor Jézus kijelenti: **„Sosem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”** Nem elég szajkózni, hogy Uram, Uram! Nem elég profétálni, csodát tenni Jézus nevében, ha közben nem vagyunk vele élő közösségben és gonoszságban élünk.

Összefoglalva: A zsoltárban arra kaptunk biztatást, hogy térjünk meg hozzá, akit jó pásztorunknak vallunk, aki életét adta értünk, a mi üdvösségünkért! Térjünk meg hozzá, aki pásztorolja, vezet, életnek beszédével táplálja lelkünket, aki megőriz még a halál árnyékának völgyében is, és olyan kiváltságban részesíti az övéit, hogy örökké az ő házában lakhatunk az ő országában. Legyen vigasztalásunkra, lelki épülésünkre a 23. zsoltár üzenete és segítsen, hogy a hétköznapokban is megállhassunk hitben, reménységben, szeretetben Urunk pásztorlása alatt. Adja az ÚR, hogy ez így lehessen! Ámen.

Bába Károly

GYÜLEKEZETÜNK ÁLLANDÓ ALKALMAI

HÉTFŐ:

Énekkar 18.30 óra Horváth Andrea

SZERDA:

Nagymama-kör 09.00 óra Cser Gáborné Erzsike

Imakör 19.00 óra Kele Károly

CSÜTÖRTÖK:

Bibliaóra 18.00 óra Lelkészek

PÉNTEK:

Férfi-kör (páros hét) 18.30 óra Kele Károly

Női kör (páratlan hét) 19.00 óra Füzesi Judit

SZOMBAT:

Cserkész foglalkozás 09.00 óra Tarnai Sándor

Evangélizációs foci 15.00 óra Czap Szabolcs

VASÁRNAP:

Istentisztelet 10.00 óra Lelkészek

Gyermek istentisztelet 10.00 óra

Mustármag csoport 10.00 óra

Konfirmációi

előkészítő 11.30 óra Vasas László

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő:

hétfőn és csütörtökön 16.30-17.30 óra között és vasárnap istentisztelet után, illetve előzetes megbeszélés szerint. (Kiemelten: lelkigondozói beszélgetések, esküvők, keresztelesek, látogatások, temetések kapcsán.)

Piován Győző:

HÚSVÉTI ÉNEK

Arannyal ékes szárnyait tárva
ölelt a nap az alvó világba,
mikor útját gyorsan megszakítva
angyal hajolt a zárt sziklasírra.

Azon a csodás tavasz-hajnalon
megtört, leroskadt fegyver, hatalom,
sápadttá dermedt az erő, önkény,
a gúnyolódók pávás székhelyén.

Hiába volt a gögös tagadás,
elérkezett a nagy föltámadás.
Ki latrok között szenvedett halált,
dicsőségesen mégis mennybe szállt,

kincses reményül hagyva a hitet,
hogy aki Benne gyökeret vetett:
mikor az űrben minden ellobog,
Krisztusban élve tovább élni fog.

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2.

telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscsabairef.hu

istentiszteletek közvetítése:

www.youtube.com/c/rakoscsabairef

Túrmezei Erzsébet: ÁMON, AZ ÁCS

Két szálfát hoztak Ámon udvarára
és szólt a főpap: "Ámon, jól figyelj:
Kereszt legyen. Ne félj! Meglesz az ára.
Durva, nehéz... Ne faragj rajt' sokat.
Sürgős." És Ámon munkához fogott.
Fejszecsapások hullottak a fára.
Akkor hajnalodott.
Felkelt az asszony is, a gyermek is.
"Édesapám, milyen két furcsa fa.
Mi lesz belőle?" "Eridj Salomé,
ne is kérdezd!" - döbben föl az apa
Kis Salomé vidáman elszalad.
Milyen erős a nemrég béna láb!
De jó is volt Jézushoz vinni őt,
követve szívük halk sugallatát.
Csodálatos volt az a pillanat!
Ámon dolgozik. Készül a kereszt.
Nehéz a szíve. Ki is hordja majd?
Valami gyilkos, lator, lázadó
nyomorult emberteste függ le rajt.
Akárkié, annak nem hirdetett
bocsánatot szelíd Názáreti, mint öneki.
A kis Salomé sírva jó megint:
"Édesapám, ne ácsold azt a fát,
valami úgy fáj a szívem körül."
Ámon, az ács, verejtéket törül.
És két pribék cipeli már tova.
"Hová, emberek? Csak azt, hogy hova
kinek? Szóljatok! Két kérges kezem
keresztet, mást mindennap annyit ácsolt,
de soha semmit ilyen nehezen!"
"Eh, valami hamis próféta volt.
Jézus. Hiszen hallhattad a nevét.
Nem emlékszel rá?" "Jaj! emlékezem."
"Ámon, vidd már a pénzt. Kell a kereszt.
Durva, nehéz. Éppen jó lesz neki.
Ha igazán Isten fia, ne félj, majd lesz áll
róla a Názáreti.
Őrajta lesz, nem a te válladon."
Ámon csak áll, csak áll, s két szót dadog
szünetlenül: "Nem adom. Nem adom."
"Megvettük, Ámon. Mi közünk veled?"

Ácsolhatsz egyet önmagadnak is.
Ma az ács fia, holnap meg az ács."
"Nem, nagyurak, kérlek, ma engemet.
Énrám sújtson le ostor, kalapács!
Ártatlan Ő. Annyit vétkeztem én.
A gyermekemet gyógyította meg!
Ha vért akartok, itt van az enyém!"
"Elég volt, Ámon. Vidd a pénzedet."
Kavargó, lármás, gyülevész menet.
Látni akarnak, egymáson taposnak.
"Ni hogy' vérzik! Ni már megint verik!
Odanézzetek, már megint leroskad!"
Ki hederítne rá, hogy valaki
ott tördeli kezét a vad menetben:
"Nem az övé! Az enyém, az enyém!
Nekem adjátok! Az az én keresztm!"
Csak másnap reggel vetődik haza.
Semmit se szól, semmit se kérd az asszony.
A nagy kereszt ott állt a Golgotán
s ő fenn maradt, hogy álmatlan virrasszon,
és faggassa a kereszt titkait,
a nagy keresztét... hiszen az övé volt...
ő ácsolta... Virrasztott végtelen,
míg el nem kezdett pirkadni az égbolt.
Most hazajött. Az asszony is remeg.
Egymásra néznek; sír bennük a bánat.
Szívükbe hasít az a kacagó,
boldog gyermekhang. Szegény Salomé,
szegény, ó mit se sejt. "Édesapám,
álmomba' láttam ám édesapámat!
Ékes királyi széket faragott
két nagy-nagy fábul. S az Úr Jézus ráült.
Koronája volt. De egész olyan volt,
mint mikor meggyógyította a lábom.
Fényes angyalok álltak körülötte
és uralkodott az egész világon.
Édesapám, úgy-e gyönyörű álom?"
Ámon sötét szeme látóra tágul:
"Királyi széket... faragtam neki...
és uralkodik az egész világon?
Királyi szék lesz véres keresztfábul...
A te váltságod az Ő vére, Ámon.
Igen, kis Salomé, egyetlen lányom,
gyönyörű álmod volt: próféta-álom!"